

De les tasques del proletariat en la present revolució

V. I. Lenin

(Les tesis d'abril)

En haver arribat tot just la nit del 3 d'abril a Petrograd, sols podia certament adreçar-me a l'assemblea del 4 d'abril amb els inconvenients de la manca de preparació, amb un report de les tasques del proletariat revolucionari.

L'únic que podia fer per simplificar-me el treball, - i el dels *oponents* diligents, - era elaborar unes tesis *escrites*. Les he llegides i les he passades. Les llig molt lentament i les rellig: de primer a l'assemblea dels bolxevics, després a l'assemblea de bolxevics i menxevics.

Mecanografii aquestes tesis personals meues amb l'únic afegit d'unues notes explicatives molt breus, que eren molt més destallades en el report.

Tesis

1. En la nostra actitud davant la guerra pel que fa a Rússia i al nou govern de Lvov i companyia certament sostenim que és una guerra imperialista degut al caràcter capitalista d'aquest govern i que és inadmissible la més petita concessió al «defensisme revolucionari».

A la guerra revolucionària que realment justificaria el defensisme revolucionari, el proletariat conscient hi pot consentir únicament sota la condició de: a) traspàs de l'autoritat a mans del proletariat i dels sectors pobres de la pagesia que se li unesquen; b) refús pràctic de qualsevol annexió, més enllà del refús verbal; c) clar trencament pràctic amb tots els interessos del capital.

Davant la indubtable manca de conscienciació d'amples capes dels representants defensistes revolucionaris, que reconeixen la guerra com a necessària, i no veuen els guanys com a objectiu, davant l'engany burgès, és especialment necessari explicar-los amb detall, persistentment i pacient, la connexió indisoluble del capital amb la guerra imperialista, demostrar que acabar la guerra d'una forma veritablement democràtica, sense violència, *és impossible* sense l'enderrocament del capital.

Organització de la propaganda més àmplia d'aquesta idea en el camp de batalla.

Fraternització.

2. L'originalitat de la situació present a Rússia consisteix en la transició des del primer estadi de l'autoritat revolucionària de la burgesia en virtut de la consciència i organització insuficients del proletariat, - cap al segon estadi que hauria de lliurar l'autoritat a mans del proletariat i dels sectors pobres de la pagesia.

Aquesta transició es caracteritza, d'una banda, per un màxim de legalitat (Rússia és ara el país més lliure del món de tots els països bel·ligerants), d'altra banda, per l'absència de violència contra les masses i, finalment, per l'actitud confiada, inconscient vers el govern dels capitalistes, els pitjors enemics del món i del socialisme.

Aquesta originalitat ens exigeix destresa per adaptar-nos a les condicions *especials* de tasca del partit, en un ambient de dimensions sense precedents, de dur a la vida política a les masses

proletàries.

3. Cap suport al govern provisional, la denúncia de la completa falsedat de totes les seues promeses, en especial la del refús a les annexions. Cal denunciar, per comptes d'alimentar il·lusions inadmissibles, de «proclamar» que *aquest* govern, el govern dels capitalistes, *ha deixat d' ésser* imperialista.

4. Reconeixement del fet que en la majoria dels soviets de representants obrers el nostre partit es troba en minoria, i en minoria feble, davant del *bloc de tots* els oportunistes petits-burgesos, de la influència de la burgesia i dels que trasmeten la seua influència al proletariat, elements que van des dels nacional-socialistes, els social-revolucionaris, etcètera, etcètera.

L'explicació a les masses ha d'ésser que en els soviets hi ha *l'única* forma de govern revolucionari i que per tant la nostra tasca mentre *aquest* govern siga sota la influència de la burgesia, sols pot ésser *l'explicació* pacient, regular, perseverant i incansable dels errors de la seua tàctica i en especial pel que fa a la necessitats pràctiques de les masses.

Mentre siguem en minoria, realitzarem una feina de crítica i de denúncia dels errors, alhora que defensam el traspàs de tot el poder als soviets de representants obrers i que l'experiència de les masses els lliurarà d'errors.

5. Cap república parlamentària, - cap restauració en perjudici dels soviets. Seria un pas enrera, - Una república de soviets de representants obrers i camperols per tot el país, de dalt a baix.

Supressió de la policia, exèrcit i burocràcia. (1)

Que la remuneració de tots els funcionaris, elegibles i mobibles en qualsevol moment, no siga superior que la remuneració mitjana dels obrers qualificats.

6. En el programa agrari la transferència del centre gravetat als soviets dels representants camperols.

Confiscació de totes les finques privades.

Nacionalització de totes les terres agrícoles, segons les disposicions dels soviets locals. Organització de soviets separats de representants de llauradors i de pagesos. Creació d'una gran granja (a una proporció d'unes 100 a 300 dessiatines segons les condicions locals i la definició dels estaments locals) amb una economia exemplar sota control dels soviets de representants i amb responsabilitat pública.

7. Unió immediata de tots els bancs del país és una banca nacional i la introducció del control d'aquesta pel soviets.

8. No és la «introducció» del socialisme la nostra tasca *directa*, sinó sols el traspàs immediat *al control* dels soviets de la producció social i de la distribució dels productes.

9. Tasques del partit:

a) congrés immediat;

b) canvis en el programa del partit, principalment:

1.

1. Sobre l'imperialisme i la guerra imperialista,

2. Sobre l'atitud davant l'estat i la *nostra* reivindicació de l'«estat - comuna» (2),

3. Correcció del nostre programa mínim;

c) canvi del nom del partit. (3)

10. Renovació de la Internacional.

La iniciativa de la creació d'una Internacional revolucionària, una Internacional contra els *social-xovinistes* i contra els «centristes». (4)

Per tal que el lector entenga perquè he d'emfasitzar com a rara excepció, el «cas» d'oponents diligents, el convid a comparar aquestes tesis amb la següent objecció del senyor Goldenberg: Lenin agita «la bandera de la guerra civil en l'ambient de la democràcia revolucionària» (el cita a *Iedintsvo* el senyor Plekhanov, n. 5).

No és cert que és una perla?

Escriu, lleg, mastega: «davant la indubtable manca de consciència *d'amples* capes dels representants defensistes revolucionaris... Davant l'engany burgès, és especialment necessari explicar-los amb detall, *persistentment*, *pacientment* el llur error»...

I senyors de la burgesia, que s'anomenen socialdemòcrates, que no pertanyen ni a *amples* capes, ni als representants defensistes de les *masses*, amb una ment clara perceben els meus desitjos i els proclamen així: «agita (!) la bandera (!) de la guerra civil» (que no era present en les tesis, que no era present en el report) «en l'ambient (!) de la democràcia revolucionària»...

Què és això? En què es diferencia de la propaganda esvalotadora? De «Russkaja Volja»?

Escriu, lleg, mastega: «en els soviets hi ha l'única forma de govern revolucionari i per tant la nostra tasca sols pot ésser *l'explicació* pacient, regular, perseverant i incansable dels errors de la seua tàctica i en especial pel que fa a les necessitats pràctiques de les masses...»

I els oponents d'una coneguda posició denuncien les meues idees, com una crida a «la guerra civil en l'ambient de la democràcia revolucionària»!!

Vaig atacar el govern provisional per no haver-se afanyat a designar cap convocatòria de l'Assemblea Constituent, que acabà amb promeses. Vaig defensar que sense soviets la convocatòria de l'Assemblea no sols no era garantida, sinó que el seu èxit era impossible.

I se m'atribueix que sóc contrari a una prompta convocatòria de l'Assemblea!!!

Això ho anomenaria «bogeria» si dècades de lluita política no m'haguessen acostumat a considerar la consciència dels oponents com una rara excepció.

El senyor Plekhanov en un diari ha qualificat el meu discurs de «bogeria». Molt bé, senyor Plekhanov! Però guaitau com sou de feixuc, fosc i inescrutable en la polèmica. Si durant dues hores vaig fer un discurs, com suportaren el «deliri» el centenar d'assistents? És més. Com és que el vostre diari dedica tota una columna a una afirmació «delirant»? Inconsistent, absolutament inconsistent de part vostra.

Certament és molt més senzill cridar, barallar-se que prova d'argumentar, explicar, recollir *com* discutiren Marx i Engels el 1871, 1872, 1875 davant l'experiència de la Comuna de París i *quin* estat és necessari pel proletariat?

L'antic marxista Plekhanov probablement no desitja recordar el marxisme.

Vaig citar les paraules de Rosa Luxemburg que anomenà el 4 d'agost del 1914 a la socialdemocràcia *alemanya* «cadàver pudent». I els Plekhanov, Goldenberg i companyia «s'ofengueren»... Per què? Perquè als xovinistes *alemanys* els digueren xovinistes!

Pobres social-xovinistes russos, socialistes de paraules, xovinistes a la pràctica, es troben confosos.

NOTES:

(1) És a dir la substitució de l'exèrcit vigent per un exèrcit popular general.

(2) Que és l'estat que té com a prototip la Comuna de París.

(3) Per oposició a la «socialdemocràcia» el dirigents oficials de la qual a tot el món han traït el socialisme, i han desertat cap a la burgesia («defensistes» i els vacil·lants «kautskistes») cal que s'anomeni partit comunista.

(4) El «centre» en la socialdemocràcia internacional: és a dir Kautsky i companyia a Alemanya, Longuet i companyia a França, C'kheidze i companyia a Rússia, Turati i companyia a Itàlia, MacDonald i companyia a Anglaterra, etc.